

הַלְבָזָת בְּרִכּוֹת הַזְּדֻאָות סִימָן רַכְבָּ רַכְבָּן

כִּיאוֹדִים וּמוֹסְפִּים הַמְשִׁקָּ

ושמע שנוולה לו בת, שאינו מברך על כן 'דין האמת' בדין
שמורה רעה, כיון שלא נתקנה ברכת דין האמת, אלא על דבר
שניתן לו ונאבד ממנו בגין יין והחמיין וכדו', אבל לא על דבר
שמתוילה לא ניתן לו.

[ביה"ל ד"ה במלחת]

ורוקיא דקי' שגפר אקליתו ונוצר שלא ברכך ברכת 'המוציא', שישוב לא יכול
לבנוך על הצעה רקענת¹⁴⁾.

14) אבל אם לא גמור טענותו, כחוב בשעה"צ לעיל (ט"י קسو ס"ק מה)
בשם כמה אחרים, שהרי זה נחשב כעובר לעשיין, וברכת
'המושיע' שمبرך על מה שאוכל עכשו, מתקנת את מה שאכל
קודם לכן אלא ברכה זוראה בשעה"צ שם ס"ק ו, ובמשנ"ב לעיל סי'
קעה ס"ק טו].

[משנ"ב ס"ק ח]

[זהו הדין שאר אדים בשרון].

15) ו/orה בשווי יוד"ס שם ס"ו מיהו הנקרא אדם כשר.

[משנ"ב ס"ק ז]

שהיא רשות אפיקרים¹⁵⁾.

12) וגם ברכת 'שהחיינו' כחוב בבייח"ל לעיל (ט"י ריט ס"ד ד"ה ואילך).
שאין הכוונה שהיא רשות למורי אלא שאינה חיוב כל כך, אבל
מצחה לברך יש בהז. וכן כחוב במשנ"ב לקמן (ט"י רכה ס"ק ט)
שרשות היהיט שאם לא מברך אינו מענש על קר, אבל מים ראוי
להיזהר שלא לבטלה [וזראה מה שכחנו שם].

[ביה"ל ד"ה זכו]

ונולד לו בן, אם יש לו לבך ברכת 'הטוב', אףוי בסוף סוף קבר הוא ולא ניקא
לה בקבira, ואיך עיקר¹⁶⁾.

13) וכל טפיקו אינו אלא על שמותה לדוחו, אבל על ראייתו, דעת
הגראי' קנייטקי (לפאר ולברך עמי פב) שיוכלו לברך 'שהחיינו'
וכיוון שלא הכריע הביה"ל את הספק, הורה הגראי' קרליץ (לפאר
ולברך עמי' ככח) שיש לברך 'הטוב והמטיב' על בשורת לידתו.
ולברך 'דין האמת' על ברך שלא נולדה לו בת, מבואר בבייח"ל
עליל (ט"י רכב ס"ב ד"ה דין) לגבי מי שתשאולו היהיטה רק לבן זכר

הַלְבּוֹת בָּרְכּוֹת סִימָן רְבָנָן

כיאורים ומוספים

וזהמן שם עירך לברך על קניית הבית ראה בשעה"ע להלן (ס"ק)
כג).

ומי שבנה בית שאינו דר בו, בגין מהحسن וכחיו, כתוב העורך השלוחן
(ס"ד) שאינו מברך עליו 'שהחינו', שドוקא בבית מושך יש שמחה
הרבה במנתו, וכן כתוב בספר ברכת הבית (שם אות ל) שאן

לברך אלא על בית דירה, שהוא חשוב והנאהו מרובה.

ומי שוקנה בית לטחרה או להשכירו, כתוב בספר ברכת הבית (שם
אות לו הע' ל) שאינו מברך עליו, כיוון שאין מברכים אלא על דבר

שנפוץ נהנה בו.

(21) ואם לכל אחד יש חדר מיוחד ואון לחיבור חלק בו, כתוב בספר
ברכת הבית (שם אות לו) שאינם מברכים חטוב והמטיב' אלא
'שהחינו', אלא אם כן יש להם חדר אחד בשותפות, אז מברכים

גם 'הטוב והמטיב'.

ואם חם אינם דרים בו ביחס לאלה שנח לזה ומשנה לו, כתוב החק'
החיים (ס"ק טוב) שכולים שניהם לברך בשעת הקניין, וכן רשות
השי לברכ שצננס לדור בביית, וכן כתוב הא"א (בוטשאטש, ס"ג
ד"ה בית חדש).

(22) ולענין ברכה על בניית חדר אוכל של ישיבה [זהוא הדין בית
מדרש לשיכבה], דעת הגראי"ש אלישיב (שדה אברהם סי ט ענף ב
אות ז) שלא ברור גורם הבעלות בהז, ואין לברך על קר הרעת
הגראייל שטיינמן (שם) שיש להכנס לחיזוב ברכת חטוב והמטיב'
ולכון לפטור גם את זה, ודעת הגראי"ח קנטיקס (שם) שיש להכנס
לחיזוב ברכת 'שהחינו' ולכון לפטור גם את זה [וראה שם בגדר
החילוק בין בית הכנסה לישיבת].

(23) וכן לענין תקיעת שופר מבואר בביי לקמן (ס"י תקפה),
שהחותק מוציא את הרבים בברכת 'שהחינו', אכן, לענין אם כתו
כמה אנשים טליתות חדשות ועשו בדין יציטת, כתוב המשניב
עליל (ס"י ח ס"ק י"ד) שאף שבברכת 'להתעטף' יכול אחד להוציא
את כולם, מ"מ ברכת 'שהחינו' כל אחד מברך לעצמו [וראה
במשניב' להלן ס"ק כא]. וביאר בשורת' מנהת שלמה (חיב ס"י ד
אות לג, א) שכוון שכל אחד שמה בטליתו ולא בטלית של חברו,
כל אחד מברך לעצמו, מה שאין כן בתקיעת שופר שהברכה היא
על שמחת המזגה וכולם שוויים בה [וראה במג"ג לעיל ס"י ח
אייא ס"ק ח].

ולענין אם שנים או שלשה אנשים מהתעטפים בטלית בפעם אחת
בתוך כדי דיבור, כתוב במשניב' לעיל (ס"י ח ס"ק יג) שאף
שלכתחילה טוב שאחד יוציא את כלם בברכת 'להתעטף' מושום
ירב עם הדרת מל', מ"מ לא נהג כן כין שאין הכל בקיום
לכון לצאת ולהוציא בברכה [וראה לעיל ס"י י"ג ס"ק י"ג].

[מושג' ס"ק יב]

אבל אם סקרו ותיקו ובנאו²⁴⁾, יש רשות באנחרונים בזיה, וספקו
להקל. ואם הדoxic בו איזה שורה בגביה²⁵⁾, לכלי עಲקא יש לברך²⁶⁾.
(24) וכן שסינה את צורת הבית, כתוב דעת הגראי"ז אוירברן
(הילכות שלמה תפלת פכ"ג סייד ודבר הלכה אות כ) שלא יברך
נאלא אם כן הגדל את שתחן, כיון שהברכה שבירך בתחלתה על
הבית, היהת גם על כל השינויים שיעשה בו לעלם, ואיינו נידון
בבית חדש. וראה מה שכתבע להלן (ס"ק יג) לגבי בוד יישן
שתיקנו מה חדש בסיגנון אחר.

(25) וכן מי שהוסיף חדר לרידתו, דעת הגראי"ש אלישיב (ואות
הברכה עמי 166) שברך לביך 'שהחינו', ואם יש לו אשה ובנים
MBER 'הטוב והמטיב' [וראה ביהיל' ד"ה בנה].

המשר במלואים עמוד 54

[מושג' ס"ק ט]

הינו, מתקלה דין האמת', פג"ל באות ו²⁷⁾, ולאחר-כך 'שהחינו' על
הקסים שנשארו לו מאטז�ו) וכו', ואך-על-פי שפטערב עפה צער
(אנקה²⁸⁾).

(16) ומשם שברכת דין האמת' היא חובה, מה שאן כן ברכת
'שהחינו'. וטע נסף כתוב בשווי שבט הלו (ח"ח סי' לה) שאף
שבזמן הזה נהגו לברך דין האמת' בבית החויב לפני הקבורה,
[וראה גשר החיים פ"ד אות ח], וביזושה זוכם מיד בשעת מיתה,
מי' אין לביך 'שהחינו' קודם דין האמת', שאן לך לדוגג לרש
గודל מזה. וכן ביאר הגראי"ז אוירברך באיר (ש"ב פס"ד הע' ח)
שאין מקום לביך 'שהחינו' לפני דין האמת', שלא יראה בשם
על מותו של המוריש.

(17) וכשהוא אונן, כתוב הגשר החיים (ח"א פ"ח דין ב אות ג) שלא
יברך 'שהחינו' או 'הטוב והמטיב', שהרי אונן ראוי רשאי לביך
שום ברוכה [מלבד דין האמת']. מאידך, דעת הנגרשי' אוירברן
(הילכות שלמה תפלת פכ"ג דבר הלכה אות לא) שכשם שמברך
דין האמת' שהוא צדוק הדין, קר ציריך באותו הזמן לזכור גם את
הטוב שבדבר, וטויים שם, שלמעשה רוב ההמון של יראו ה' לא
נהגו לביך על ירושה, אלא יהידי טגלה בלבד.

(18) ומ"ר שרל' מות בנו והוא ירושו, כתוב רעקי' (בגדגות על השוע"ע)
שאינו מברך 'שהחינו' כיוון שהוא פורענות גמורה שהאב רואה
במיתת בנ, וכן כתוב הערך השלוחן (ירוד סי' שה סמ"ז). מאידך,
הפחחי תשובה (שם ס"ק בג) דיק מהשיך (שם ס"ק יי), שיש לאב
לביך 'שהחינו' על ירושת בנו.

ביהיל' ד"ה אין לו

אם לא שפְּשָׂאָרוּ כָּלִים בְּרִנְשָׁה וַיֵּשׁ לְכָלָם הַנֶּאָה שְׁפְּשָׂאָמְשִׁין בְּהַמִּדְרָשָׁן²⁹⁾.
ונכן לגבי המוצא מציאה, כתוב לעיל (ס"י רעכ' ס"ק ו ובשעה"ע
שם ס"ק ז) בחמג'א. לענין מי שירדו גשימים בשודה, כתוב לעיל
(ס"י רכא ס"ק ד ובשעה"צ ס"ק ב) שיבש לו אשה ובנים יש לסמוק
על הרשומים, שעשוה אף בכך לו שופך מברך 'הטוב והמטיב'.

[מושג' ס"ק יא]

והוא הדין אם קנה ביהיל'³⁰⁾ וכי', כל אחד מתקנתיפים מברך 'הטוב
'המטיב' ג' גמרא, ועיל' בון קקל רם 'הטוב והמטיב' להוציא את בלאב³¹⁾.
שיליח' צבורי וברך בקהל רם 'הטוב והמטיב' להוציא את בלאב³²⁾.
(20) ואם אין הבעלות על הבית רשומה על שמו על פי חוקי
המדינה, דעת הגראי"ז אוירברן (הילכות שלמה תפלת פכ"ג דבר
הלכה אות יג וארחות הלכה הע' יח) שלא יברך על כל קניינו. ואף
אם אחר קר רשם את הבית על שמו לא יברך, כיון שברך הלהפה
שעת השמחה על קניית הבית.

ומי שקנה בית או כלים וכדו' בהקפפה, כתוב הקף החיים (ס"ק יח)
שלא יברך עליהם, ואפיילו אם אחר קר פרע את כל החוב, כיון
שבתחלילה לא קנאם פטור מלברך. ומ"מ אם אפשר יברך על פרי
חדר שנכנס לביתו, ופטור גם את הבית. אכן, דעת הגראי"ש
אלישיב (זאת הברכה עמי 168) שאם יש חשש שייטלו מכוון את
מה שקנה, לא יברך, אבל אם יש באפשרותו לשלם את החוב, או
שאין הבית משעבד לחוב, ואין חשש שייטלו מכוון את מה שקנה,
יברך. וכן דעת הגראי' קROLICH (לטאר ולברך עמי ככח) שאם אי
אפשר ליטול מכוון את מה שקנה, צריך לביך בין שקנה, ואין לו
אלחוב בלבד למוכר. ואם לא נגמר המוקח בגין שיש איזה תנאי
וכדו', כתוב בספר ברכת הבית (שער כד אות לו הע' ל) שככל זמן
שלא נתקיים התנאי לא יברך עד שיגמור המוקח, כיון שככל זמן
שלא נגמר המוקח אין תנאיו שלימה.

חלהות פרכוֹת סימן רבנן

קהלת באר הגולה

ד שָׁב וְכָרְבֵי יְוָהָנָן
וְכָלְשָׂגָא בַּתְּרָא
ה סְרִישָׁבָא בְּשָׁמָס
וְרוֹאֶבֶד

האמת. היה לו ממון (ט) שירשו, אם אין לו אחים מברך (ט) גם כן 'שהחינו', ואם יש לו אחים, (ט) במקום 'שהחינו' מברך (ט) 'הטוב והמטיב': הגה שאין מברךין 'הטוב והמטיב' אלא אם כן יש לו שפיטה נכונה טובה (טוט): ב' (ט) קבנה (ט) [ע] (ט) בית חדש או קבנה (ט) [ז] (ט) גלים חדשים, אפלו (יד) היה לו כיווץ באלו מחללה, או קבנה וחדר וקבנה, מברך על כל פעם (טו) 'שהחינו'. ולאו דוקא חדשים, דהוא סדרין (ט) לישנים אם כס חדרים לו שלא היו שלו מעולם. לא אפרה חדשם אלא (ט) לאטמי

שערית תשובה

[ט] ביטח קדש. עביה"ט. עזין במקה"ב שפַּגְתִּי הַלְקִיט; צָהָה ברכת שְׁקָמֶנֶה לא' זכה"ה.
וילשכני בכינוי קני' אֲקָשְׁפָּרְדָּב דְּשָׁרֵב לְתִינְבוֹ וְזִוְּהָה שְׁהָתְּזִין; בְּרוֹ שְׁקָמֶנֶה, וּבְשִׁיר
אנדר חַלְקָן צְבָרְיוֹ וְזִוְּהָה שְׁלָא בְּרוֹה, וְזַנְעַל וְצִיְּבָרְקָשְׁוָה בְּיַדְרִיחָה; בְּרִית שְׁקָמֶנֶה מַקְלָעָה
שלא בְּרוֹן שְׁקָמֶנֶה: [ט] פְּלִימָם. עַבְהָט, וּמַיְשָׁ אָסָּ בְּרוֹר עַל פְּסִים, גַּדְבָּחָי חַגְבָּחָי
לְבִידָּן וְכִי מַודְקָעִיטָה, אָךְ לֹא נַעֲבָדָן. זָאת פְּגָר כְּפָר בְּקָמִיכָה קְחַדְשָׁי-צְרָה וְכִי
פְּקָרָנָה, פְּמָב מַזְדָּקָעִיטָה שְׁבָרָה, ומַחְמָב כְּפָר שְׁבָרָה קְלָא שָׁם וְמַלְוָה, שְׁחָבָה לְהֻזְּזָה
לה' עַל שְׁזָהָה לְהָה, צְבָע גְּדִילְיְ-צְרָה מַגְטָר כְּפָרָה כְּפָרָה קְרָשָׁר לְשָׁבָט הַשְּׁכָנָה
לְפָדָה בְּמִישָׁ בְּסָפָרְוָה בְּנָה לְעַטְמָים, ע'ש', ובן אָס צְבָה לְקָרְבָּה שְׁחָנָה פְּרָסָה אוֹ בָּבְ וְכִיְזָה, בְּשִׁמְוֹן
יש גַּמְגַּמְמָה לְבָרָה בְּלָא שָׁם וְמַלְכָה, בְּבָנָה אֲחִיאַתָּה רְמִי עַלְלָה לְפָנֵיךְ דְּסִידָה דְּגַלְגָּלָה בְּשִׁמְוֹן.

תפקידם אנו מברך, ומי אכל בברכת רמ"ם בhab לברך על ספירים, ומיד-גאולהן פסק דאיין לברך על ספירים, ע"ש. וכןן בסוף תשובה מהר"י ביריב שתקונה כת"ז ז' בדור שסתמינו, והקכימו עמו פעה גודלים, ע"ש. ובכן נאבק שמאלל כי ז' בפ"ק שלצאתה ידי פסק ברכות על ס"ת בפערם ואשוננה שקד� בא"ת, ע"ש, ונ"ל ס"ק:

פאוור הלכה

רשותם בשום דאיינו בא נזון לזרן, ודמאי לא גרא מתקא [ערובין מ-]^ד דספ' הנקרא שם דהוא רשות, אבל קרביה פוקים סביעו לזרו דהוא חובה [קמ' מ-]^ה מוקה ברכבי-משה בסוף פיקון זה, וטעטם, וזכר שתקנו חיל' לברך ממשם שמתה הלב לא שיכא בזקן, אלא כל אמת שנדעת עלייה קניתה בלבבו מברך לר' על שצחים לבוא לשעה עיש' בו שמתה הלבבו בלבב עז. אכן לו אחיהם מברך מס' בין 'שהחגנו'. עין קומו ואצעה שכתבם בפסוק ד' ותבה לפי דעתם באנדרטם לעיל ביטין וכאאות א', אפל' יש לנו אשה ובנים נפי אינו מברך כי אם שעשנינו ולא יתוב ומטיב', דרבנן אין יהלך כזיה וטעא לא יתון להם ממון זה, אם לא שפואר כלים ביראה ויש לבלים הנאה שיטומלשין בעם קיד'ו^ו: * ואמ' יש לנו אחיהם וכו'. קניינו אפל' בקר חלק אבוי נכפי על פיו ונש לבל אה שדרה בפיג' עזמו, אפקל' בקי' שלא על-ידי הנקשה חותב לבלם ושייך קרבת' יתוב מטיב', קמ' בchap. טרא' ש, עין בקיד'ם גדים פיקון ריכא זג'ם ממחבר מורה בז'ה: * שפ' ביטח' חדש וכו'. עין בלחש' מדורות ואלה רבה, דאס' יש לנו אשה ובנים תני פמי שיש לו שפטין בה ומברך יתוב ומטיב', נזכר בטעמה בערך השם והענין בכליים. ותבה בתני אדים טקלק, דבקה פלים קושבים שיטומלשין בעם והו ובניריתה, אין זה מעד להאחו ובקין^ז; ולא בהרי, ובעבור בינו הארים משיגיעו מתקב' לתון פיח לאשתו ובקין^ז; וזה שאן כן קא הויא לבלל טש, מונוח שפוקן לסת היא נק בכלל צקה, ובודאי הפית שנטקה עבוקם הוא טבה במויה, ואפלו עבור אשוטו פה' בול לשדר רעה ביט' שביל זה, ובקונה ואינו מהיב ל��ות ביט' שביל זה, ובקונה ביט' בוראי ול' להם שמתה הלבב שמתה הלב עלייני זה, והוא הטעמה גמורה ורשע בנה ברכת' יתוב מטיב'.

הנשׁהנה נָאצְלָו: (ט) **שַׁחֲנִינוּ**. וְנֵסֶר לְבָרֶךְ סָכֶר, קָדָם שַׁיְנָגֵל וַיְסַלְקֵק קַשְׁמָה מִמְנוֹ: (ט') **לְאַפּוֹקִי אָם מַכְרָן רָכוֹ**. ואַפְּלָה דָּא אַצְלָה: (טט) **שַׁחֲנִינוּ**. וְנֵסֶר לְבָרֶךְ סָכֶר, קָדָם שַׁיְנָגֵל וַיְסַלְקֵק קַשְׁמָה מִמְנוֹ: (טט')

שער הצעיר

(*) מורה וצ'יצ'ה. עיין בפרק ס' פ' צ'יצ'ה-צ'צ'ן ז' בעש' מלכות קתנות, והוא מלטה סדרי עיון, גם איזר לילן' בקבינט טפער איז דעוט לעען' ברכה ש'המאניה': (**) בארא סטיב בשם מלחות קתנותו, והשווית חתס'טס'פר פיטן קנו, ורבבי שער-תקנים שהוואר בפקחית'ת-תשובה לא נהייא: (') פתקה' תשובה בשם לובץ על קתנבים' פרק י' מהלילות ברוכות: (**) עין בארא היטיב בשם מלכות עטפה ובקפחו'ת-תשובה בשם שלמת'ת-בגאנן, וכן פסק בטמא' קרייזה, ואפשר דהטעם משום זאיין להלב' שם, ואפל'ו מאה-קאה דרב' יהודא וסופה מגן מורה באה: (**) ואפל'ו לזרע'ת רבי יהודא ובסתה דף מגן והואה דלאו בבועה בית כל מכךנו שמקומן. הא אם הוסיף בו. ל'כלי' עלמא בככל בית חרש' הווא, עין שם ברך מד אם הוסיף' דימוס אחד ופירוש רשי' שם:

(ט) פְּרִידְמָגְדִּים: (ט) קַצְוֹר פֶּסְקֵי קְרָא"שׁ: (ט) מְגַנְּ-אַבְרָהָם בָּשֶׂם קְרוּבָ"ז: (ט) גַּמְרָא: (ט) גַּמְרָא:

France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

אם מזכיר ותיר וקנאנ: ד (ז) יבשעת (ז) הַקְנָן יִשׁ לְבָרֶךָ אֲחֵלֶל-פִּי שְׁעָדָן לֹא נִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם, שאין הברכה אלא על ידי שמחת הלב שהוא שם בקנאנ. וכשילבשים ימברך (ז) (ז) ימברך 'הטוב והמטיב', אם תרמי'ב: ה *קננה כלים שמשתמשין בהם (ז) הוא (ז) ובגיבתו, מברך 'הטוב והמטיב'. אם תרמי'ב לו (ז) במקנה, *מברך 'הטוב והמטיב', *שהיא טובה (ז) (ז) ולפנותו: ו' על דבר שאין חשב כל-כך, (כב) פגון חלק או מנעלים ואנפלוות (פרוש, מנעלים קטעים שחופץ רבי קרל), אין לברך עליהם.

וְהַרְאָשׁ וְהַרְבָּשָׁ
מִירֶשְׁלָכִי וְדַחֲלָלָ
שָׁסֶם גַּמְבָּבָ
הַתוֹּסְפָּת וְהַרְאָשׁ
חַטֵּר בְּשָׁמֶן סָמֶךָ
טַשׁ שָׁמֶן בְּשָׁמֶן
כִּירֶשְׁלָמִי יְשָׁמֶן בְּשָׁמֶן
בְּתוֹסְפָּת

באר היטב

מיטה ברורה

(כ) אם הם חזרשים שלא נשפטו בכם עדיין, מפל מקום פון שפכבר דיש ביהן לית ביהן שפחה⁽³³⁾: ד (יז) בשעת הקבנן וכו'. וורקה אם גנבה בגד שרואוי ללבשו פוך. (טמ) אבל אם גנבה שום דבר שרואינו רואוי ללבשו או להשפטו בו כמו שהוא, רק שרואין לטון לאמן לתוקן, לא יברך שהחגיו עד שעה שליבש הכהג'ר⁽³⁴⁾ או ישפטו בהכליה⁽³⁵⁾: (יח) 'מלביש ערומים'. הינו קדם שדרחניינו⁽³⁶⁾. אכן אם לובש הכהג'ר שהחגית, יכול לצאח ברכת מלכיש ערומים שפברך בברפת השתר [אחרונים]: ה (יט) הוא וביג'יטהו. אבל אם גנבה גלים לו וכליים לבני-ביתו, מביך על שלו שהחגינו (ככ) וועל של בני-ביתו קברך 'הטוב והמטיב', דיטוב הוא לדירה שזכה שייקני בני-ביתו מלכים במלכושיכביר, זה מטיב לאחרני נם בגירתיו שנגנין בטובה זו. (טמ) וזהו אם גנבה באבביל אשתו זערעו. אבל אם גנבה באבביל עבדו ושפחתו, לא מבורי טוב' לדירה, דהיינו באלו מכר להם בשכנן שמאיע להם, מושבביל אשתו זערעו. (ס) אם לא שוגם הוא משפטו בכהלים האלו: (כ) במונגה. הינו, דוקא גלים או בגדים שהמקבל שמח בזה, (טט) אבל לא מעות, שעלי-ידיהם מתחיש יותר ולא יכל על זה לברך: (כט) לו ולפומן. שאם סקקabel עני, הוא טובה לנונן שזקחו ה לשם ויבורך לעשות אצקה, ואם המקובל עשיר, שמח הנונן שמקובל ממנו, והוא טובה נס לונון והאר'ש בבראו דבר הירושלמי. ותבה יש (טט) מאחרונים שחולקים על פסק זה וסבירא להה, דלפי מסקנות פמאנא דינן לא מתקנה ברכזה זו כי אם בקדאיות להו לאחרני נס-יכן טובה בשכיתו, ולפי זה בישוףן לו ציב': (כט) ומיש דנקאי לדיין בפסק השלוח-ערוה, ויבורך ברכת ברכת 'שהתננו' ולא ברכת 'הטוב', באשר ברונו בבראו הלהקה. ימים, כל אשר מהתומים יברך 'מלביש ערומים' וברכת 'הטוב שהחגינו' לא יברכה, דבקום שפכריין ברכת 'הטוב' סבינה להו וזהו הדרין שאר גלים שאן חשבבים ואין דרכ' לשמה הרכס⁽⁴⁰⁾.

שער הצעיר

(ג) בתיירותם. ובראה לי דאפלו אם לא ברך לנו שטברן²⁴ שוב לא יברך, רהשמה ראשו בבר נסחף משפכו ונתחל חיזב בברכה, ועתה בקנין שניות שבור ליבא שלמה, מכון שחייבנו הפטוקים: (לה) פגון-אנרכום וונר-שלום וונר-תומיים ושי'א, הילא כת'ו. וכן בחזרותי ר' עקיבא אמר שטומפק לזכין בית שלא לבוך עד שיופיע בו קותה, וכן לאבן כלים שארכין טבליה עד שישטלים שיזוז ואוין להשמש בכם; וכן אין להשיג על זה מהה שקבאר לסתמו ברכבת סעיף ג': אפלו וראוז ביד חבו ובו, וכחוב הגוריא זקלוו הוא מהה דיבכא. והוא התרם גספין את' יכול לאקלם? שאני התרם שהפרי בעצם כבר נגמר וראוי לנטנות ממנה. אלא שהיא על קאילן או ביר קברון. מה שאין כן קא שאבעם איזו ראי לחשפה ממנה: (ככ) ב' ז'ח: (כג) קג' ז'ג'נעם: (כד) אליה ובה וש'א: (כז) נשכחת פרוח' שושן וכאור בקר'א, דחויה בק לדעת כירישלמי ולא למסkont גברא דילן. ע'ש: (ס) אלה מפץ' הדרשך: (כט) בן נאות יי' ביריה, ורומיא בקשען מאבי' יש לו אחיס דמברך ברכת' עת'וב' משות ורש' עוד אונשים קנקלי בטובה, ולבוננית דערת' נזראה בירור דנוה טעם מער'יש אללו'ה המודא בברא היטוב. ומזה שטומפק שם היברע שיעים, כיינא לה באיזה אחרונות שטומפק בהקמ'ך היירן שיעים, אבל אין לא קיינא לן היבר, בן פתב באלה רבה ופשטו: (כט) אלה רבה:

שער תשובה

ובכורו נאזריך בראה, עיש, עבר מחד'ך. גע-שען געטס מוד' קאניעה פַּאֲבָק לְחֵא אַשְׁה
והניאירה לו נאזריך-לון, וו' לא-בר' בטב' וו-טטב'. עיש: [ג'] מל'יש ערמיטים.
עבא'ה. יין בא'ר דמי'ש? לא-פונן סיק טו' באנן קלעשת נערוב, קאנור ער-קידים
היל'יש ערמיטים? שהטנוו רוכ' סטטער:

באור הלכה

* קבנה בלביהם שמאשפטם שאין וכיו' מברך 'ה'טוב' ו'ה'טplit'*. פשות דם בקהן דינא הרא, ואפלו יש לו מכך גלים פיזיא באלו אפללו קבי מברך 'ה'טוב' ו'ה'טplit'ו, וכמו לשליל בפעמן: * מברך 'ה'טוב' ו'ה'טplit'ו. ספקל ממנה, אבל תנומן לצליל עלה לא יברך [אחוון]: * שחדיא טובה לו ולטומן. אין מושנה ברוחה בטעם מברך, עין באנדראקוּס שתהקשה על דברי תורה*, וען באלה רפה וכבר אוור הגר"א שיבשו קשיותו, ומפני זה ברודיטים ובמידותם עטיפין לרץ בפסח השלון-ערוף. אמונם בתשובה פרח-שושן נסמקה בברא היטבן נבאהר הגר"א, ודעתם לדינא דגנינה שלבן אינו טבר קניישלמי שניה ועין שם נבאהר הגר"א, ובאמת מפה ואשרונים ממשם דרביה לחו שבתימבזא רידין חולק על היירושלמי. קניינו בהופפות וברשות*. וככתוב שם קנסח'א שען הוא גמ' בין דעת קראב"ד, עין שם, נמצע שיעש לנו ב' ר' אשוניים דקליני על קראב"ד, מלבד מה שללא הוקא דבורי הירושלמי אלו ר'ר'יה. וברבמ"ס מסממע סמכין דרביה לאלה קבי רפה לה דינא הקונני למעיטה דלא יברך 'ה'טוב' ו'ה'טplit' מחייב אל הפטוקים דרביה להו קניישלמי חולק בוה' עם הבעל, ובוראי אין נקיון הבעל, ועלין יברוך 'ה'טבונ' להו. ועוד גנאה לי יותר, ואפלו לזרע הפטוקים ריוכל לברוך 'ה'טוב' ו'ה'טplit', אפללו קבי אי ברך 'ה'חכין' לא קרי לבטלחה^(ט), דרבפת 'ה'חכיג' הבקחה על שנקחה של עצמוני שיש לו מאיה דרכ' שמוועה טובה שנועז לו, פולעל כסינן רכב, ואפלו אקרא פקודה נמי הרכשווע רברוך ועריבון מי' ג'ב', וברבפת 'ה'טוב' דוקא אם בשפהה היא כיימור שיט בוה' אם טבה לאספרין, והנה בערך קאפיקים מנה, ובכלו קבי רפה לאש איזה פוטוקים דרביה להו דרכ'א שיריך לברך ברפת 'ה'טוב' עיריך, אם לברך 'ה'חכיג', והיה דאנן לא קרייא לנו לכתהלה להורותן, אבל אקסום לבטהלה לא מקורי, מה שאין בו אם יברוך ברפת 'ה'טוב', אם גנטקט קדעתה המכבייה ישבהו לבללה, ומפני זה ה'כטערתי' גומישר ברורה ישבהו לבללה, וברא ה'טבון':

כלים במתנה ציריך המקובל לברך ברוח 'שהחינו' ולא ברכות 'הטוב' ולא 'שהחינו', ולמעשנה נראה יותר לנווג בונה לברך בונה (כג) ומכל מקום במקום שנתקין שעושין הלבשה לגנוזים יונתנו ורשותם, אך אינא בונה טובות עוד לכמה בערים,⁽³⁸⁾ (כג) וברכות לרוב הפסוקים ראיי מבריכין 'שהחינו': ו (כב) פגון חלוק וכרכ

(ב) בתיויסת. ובראה לו דאפסו אם לא ברך קדם שטכרכן³⁴⁾ שוב לא יברך
שנית שב ליפה שמורה, כמו שכחבי הפהוקים: (טמ) גאנ-אבעהס גאנ-ערע-
לעגן בית שלא לבוך עד שיכבע בו פוזעה, בגין לעגן כלים שארכין טבלין-
לקמן ברוכה³⁵⁾ ז: אפלו ואחו ביד חבו וכו', וכותב החרא' דקלוו הון
כבר נגמר וראוי לנטנות מטהה. אלא שהיא על קאלין או ביד כבורה. מה שא-
(כ) פוחזיר-השקל: (כט) אלה ובה וש"א: (כט) פשות פרח-ושען באורו
רבה ווונדרחים ומפארם: (כט) בן נראה לי בירור, ודומיא באשר מאכלי-
ולענאיית דעתני נראה ברור דעה טעם מהר"ש אלזוי המואכ באור היבט.
דייבור שיזים, אבל לנו לא קיאן לנו כי

הַלְכָות בְּרִכּוֹת סִימָן רְבָן

כיאורים ומוספים

והקונה בנד אצל חייט נאמן [שאינו תופר שעטן], דעת הגריש אלישיב (אשרו דיין חייט פליט אוט כב) שעריך לברך 'שהחיני' בקנייתו, אף אם הוא מחייב לבודקו משעטנו לפני שלושו.

[משנ"ב ס"ק יח]
הגנו קדום 'שהחיני'(³⁷).

(37) בバイור דבריו, כתוב השונה ההלכות (ס"ח) שיש לברך 'מלביש ערומים' קודם 'שהחיני' [וראה במשנ"ב לעיל ס"ק ו שיש לחוקים דין האמת' שהוא חובה לשחחינו' שיש אומרים שאינה אלא רשות]. אכן, העורך השלחן (ס"ז) כתוב, שברכת 'שהחיני' קודמת לברכות 'מלביש ערומים' [וראה במשנ"ב למן ס"י רכמה ס"ק יא ובשע"ג ס"ק יב שהאוכל פוד חדש לתחילה יוקדם ברכת בשווי' מתנה לברכות הפרי מושום הפסיק בין הברכה לאכילה, וראה 'שהחיני' לברכת הפרי מושום הפסיק בין הברכה לאכילה, ציריך לברכ 'שהחיני'.
ס"ק כא) ובעשרי תשובה (ס"ק ג).

[משנ"ב ס"ק כא]

במקומות שנונחין שעושין להלטה לנערים יתומים, כל אחד מהתייחסים יברך 'מלביש ערומים' וברכת 'תטבוב' ו'הפעיב'. דקה איפה בזיה טבה עוד ללבנה געראט (³⁸).

(38) והוסיף בשעה"צ (ס"ק כח) שהזוא דומה לירוש יהוד עם אחוי שمبرיך 'הטוב והמטיב', כיוון שיש עוד אנשים שמקבלים עמו טבורה, ובאיור בשוו'ת שלמת חיים (ס"י רה), שaku על פי' שמי שיש לו שדה איינו נחשב בירידת הגשמיים לשוטף בטובה עם בעלה שרdot אחרים, ואיינו מבורך 'הטוב והמטיב', כמובואר בביה"ל לעיל (ס"י רכמה ס"ב ר"ה מברכ). מ"מ מוחשיים כל הנערם כשותפים בטוכה, מושום שמרוכב בחבורה שניתקנה לעוצר הלבשת יתומים רבים, והרי הם כמו אוחים שירשו יחד את אביהם, ויתכן שעוד עדיף מזה, ועל כן מוחשיים כל היהודים כשותפים בטובה.

[ביה"ל ד"ה שהא]

אי ברכ' 'שהחני' לא קוי לברך (³⁹).

(39) וכן כתוב השורע הרב (סדר ברכת הנחנין פ"ב אות ג).

[משנ"ב ס"ק כב]

ונhoeה הדרין שאך כלים שאין חשובים ואין דרך לשםך בנטום⁴⁰).
(40) וממי שקנה לטלית קון, כתוב בשוו'ת אגרות משה (או"ח ח"ג ס"ט) שאך שמסתנית לשון השוע"ע לעיל (ס"י כב ס"א) ממשמע שمبرיך עליה 'שהחיני', מ"מ אין לברך אלא רק מי שהזוא חובה לו, אבל לסתם בני אדם אין זה בגין חשוב [וכיון בתובת השונה הלוות סוף הלו' ציצית], שבמנינו נראה שאין כל קר שמחה בטלה קון ואון לברך. ואף שמחמת המצווה היא חשובה לו, לא נראה שיבורך, כיוון שעצם הבגד איינו חשוב לו, אבל על לטלית גדול, ודאי שיש לברך 'שהחיני' כיוון שהוא בגין חשוב.

[משנ"ב ס"ק טז]

מכל מקום פיו' שסביר דש בון לית בון שמקורה⁴¹.

(33) ומ שגר בדירה שכורה ואחר כך קנאה, דעת הגרשיז או ערבית (ח) חיים של ברכה ס"י אאות ה, וראה שיח הלה ס"י כב הע' (ט) שעריך לברך 'שהחיני', כיוון שיש לו שמחת הלב בקנייתה.

[שמע"צ ס"ק כ]

ונראה לי לא פשוטו אס לא ברכ' קדום שפקרא⁴².

(34) וממי שקנה כלוי על מנת למוכרו מידי, כתוב הא"א (במושטאש, מהוזית ס"ג ר"ה כלים חדשים) שאיתו מבורך 'שהחיני', אבל אם קנה על מנת ליתנו מיד במתנה, יברך 'שהחיני', ואם דעתו להשתמש בו כמה שרצה, אף אם דעתו למוכרו לאחר מכן, ציריך לברכ 'שהחיני'.

[משנ"ב ס"ק יז]

לא יברך 'שהחיני' עד שעזה שלבש קבגרא⁴³ או ישפמיש בטלפי⁴⁴.
(35) ושעת הברכה, מבואר בשורע הרב (סדר ברכת הנחנין פ"ב אות ד) שהיא מיד אחר לבישת הבגד. אכן, בספר ברכת הבית (שער כד אות לט הע' לו) כתוב, שיש לברך קודם קודם הלבישה, כرين כל הברכות שמברכים עבור לעשייתן.

ואם לא ביריך מידי, כתוב השורע הרב (שם) שיבורך כל זמן שלא פשט את הבגד, אבל אם פשטו על דעת שלא לחזר וללבשו מידי, אין מבורך לבישת שניה. והכך החמים (ס"ק לא) כתוב, שאמם שכח לברך בשעת הלבישה, יכול לברך כל זמן שתוקף השמחה בלבבו [וללבישה ראשונה], ולאחר מכן יברך ללא שם ומלאות. ובזמן זה כתוב בספר ברכת הבית (שם) שאין לברך על הלבישה אלא סמוך ללבישה, אבל אם שהה זמן רב לא יברך, וכן לא יברך על לבישת שנייה. אכן הא"א מובוטשאש (ס"ג ד"ה ברכת שהחיני) כתוב, שמסכרא אפשר לברך גם לאחר כמה פעמים, כל זמן שהבוגד נקרא חדש. [וראה במשנ"ב לעיל ס"ק טו ו-ג].

ומי שקנה מכמה בגדים, כתוב הקף החמים (ס"ק ל) שאך על פי שאינו לובש כעת אלא אחת, מ"מ נפטרו שאור הבגדים בברכתו, כיוון שמעיקר הדין הברכה היא בשעת הקניין, וכבר קנאם, אלא שלכתחילה יובן בברכתו לפטור את שאור הבגדים, ואם לא כין, יברך עליהם בשעת הלבישה ללא שם ומלאות.

ולובי בנד ישן שתיקנחו מוחද בסיגנון אחר, ראה א"א (בוטשאש ס"ג ד"ה מלבוש ישן).

(36) אולם הקונה תלית וצריך להטיל בה ציצית, כתוב לעיל (ס"י כב ס"ק א) שלא ימתין מלברך עד שלבשו, אלא יברך מיד בעשיית הציצית, כדי לצאת נס דעת הסוברים שיש לברך על המצווה [עשיות הציצית]. ואמנם אם לא בירך בעשייתה, מבואר ברמא"א שם שיבורך כשיתענוף בה בפעם ואשונה ו/orאה בביה"ל שם ר"ה בשעה].

מילואים הלוות ברכות סימן רבג המשן מעמוד קלט

¹⁶⁶ הע' 8, אשרו האיש ח"א פל"ט אות כב) שאין לבך "שהחיתך על שווייה שמח בהם. אכן דעת הגורו"ש אלישיב (זאת הברכה עמי' עלי'

חולצה או על כלם שאינם יקרים, וכן על טווחר או מכנסים. ווכן הקונה בגדי חרש, שבדרך כלל בני ארם שמהים בו בין חליפה, והוא איזו שמה זו, דעתו (שם) שלא יברך, ואין אמרים בטלה דעתו. והזהו א' הורה להנור'ח קנייסקי (מעשה איש חיה עמ' יג) שיעצ' בברכה על דבר אשר [זראה בשווית חותם סופר או'ח סי' נה ר'ה והב'].

[מבחן ב שם]
ובכונת ספרים, יש דעות בין ההאחים אם יברך עליהם, משומצם לאו להנום ובנו(30).

(30) ולכדי הקונה תפלילן, כתוב בביבה'ל לעיל (ס"כ בב ד"ה קנה) שאית מביך 'שהחינו'. אכן הגרשו' אויערבך (שוח' מנהה שלמה ח'ב סי' ד אאות לב') כתוב שודק באקונה, כיון שהחיזא מעות עברו, אבל המקובל תפילין במוננה מביך 'שהחינו'. וכך נהג להקנות לבניו את התפילין ביום הגיוס למצוות, ומברכיהם 'שהחינו', וויזאים בוזה גם על ההנאה, כיון שש ווסקיים שיבורך על כל מעזה בשם קדושים פעם ראשונה ביום חמישי, כמובן במשיב'ך שם (ס'ק א') וביחד'ל שם. וכן המכבל ספרדים במוננה, דעתו היליכות שלמה תפלחה פכ"ג דבר הלכה אותה יוז' שלכל דברי אדרבא אינדרבוקהו, רשותו שורביה ל' רבנן.

במה דברים אמרו, בקונה מן המוכן, אבל השואה הפלין לעצמו, יש עדות שברך שהחינו על עשייתו, ולמן כתוב בהייל לט' כב ד"ה (קננה) שהחביב עכשו לחיבר שהחינו מצד אחר ויכזון לפטור גם אמר לנו

ולגבי הקונה חנויה מסך ראה מה שכתבנו במשנ"ב למשך (ס"י) תרעס' ב. ס"כ ב).

ובכן כתוב במו וקצעה, ועל-כן אין למחות פיד המקברך⁽³⁾.
 (3) לוגב מישים לחבר ספר חידושי תורה, וראה שער תשובה (ס' קב). ועדת ה gorach קיביטסקי (הכטב והמכטב שער ג פ"ח) שאון נוהגים לבקר "שהחווינו", והרצתה להוציא את עצמו ידי חובה בפרי, חבויא עליה

ו[ביהיל דה בנה] הוא מהחיב לפון פון לאשטי וקנויו⁽³²⁾.
 (32) ולעין ברכת השטוב והמנטבי על יין, כתוב במושג'ב לעיל (ס' קעה טו) שמיון שהוא צדקה לרפנס את אשתו ובנו, יש לדם חלק בגין.
 ואחרי לברר "צצוב והנטבי" ו/orהא שם פרטן דינוט בונה].

ב) שלא יברך אלא אם כן הוא שפט בזעם הרכבה
 ג) ומיו שהקיף מרפקת ביתו במחייצות, דעת הגרשוי אומירבר (שם הע' 26)

ומי שהיתה לו דירה גודלה, ומחמת זה חקקו מברה וקנה דירה קטנה. דעתו הגרען קרולין (חוט שני פסח עמי' שיג) שיברך על קרי, שהרי היה יכול להשתאר ללא ריהה כלל מוחמת וחובתו, ובוחאי שיש לו שמחה בדירה זו.

[מישנ"ב ס"ק יג]

בין מלכובשים ובין כל פושט ושתה ואכילהה (ז' כיוצא בזה²⁸)
 אם הם דקרים שלב קדמים שמתם בהם, עני בראוי לו ושליד בראי
 ל²⁹

27) והקונה מולנות או כביפות, דעת הגור"ג קרלינץ (חוט שני שבת ח' ג' עמי רצויו את ב') שמשמעותו שאין לברך עליהם, כיון שאינם כלים בשירותם.

ולובי ברכת 'שהחינו' על קניית משקפיים חדשים, דעת הנרשי' או עירובך (חאת הברכה עמי 166 ח' 8) שאין לבורך עליהם 'שהחינו' בין שאים אלא לרואה, וכן דעת הנרhaft' שיינברג (שם). מצדך דעת הגראי' אלישיב (אשרי האיש ח'א פ'ל'ט אות גג) שיש לבורך 'שהחינו' על קניית משקפיים, שהרי הם תכשיט, וכן דעת הנרצע' ברלאן והו שמו של רבנן (או רבי) ברבו.

28) ועל קידושי אשה, בתב העורך השלחן (ס"ד) שבעשת אירוסין אין לבך משום שאון השמהה שלימה עדין, ובשבעת הנישואין אין לבך שכבר נגמר הדבר בשעת האירוסין. וכן שבדורות הראשונות לא בירכה, אף כיום שהאירוסין והנישואין נעשים יהוד אין מברכים [וראה בפתחן וושוכת אהע"ז ס"ג ס"ק ד].

וחthon הקונה טבעת ע"ט ליתנה לכלתו, כתוב בשווית אגרות משה
 (אה"ז חז"ס פ"ד אות ב) שיש לו לבורך שהחיהינו, מפני שיש לו
 הנאת השמיש בזה שנותן אחר כך לכלתו. מאידך, דעת הגր"ש
 אלישיב (וזאת הברכה ע"מ 168 אות ה) שאון לחותן לבורך שהחיהינו
 בקנויות הטבעת. וכשנותנה לכלתו, דעתו שם שתבורך שהחיהינו
 מאידך, דעת הגרא"ש איזערברג; הילכות שלמה תפליה פ"ג אරחות
 הלכה הע' ס) שאון לכלה לבורך שהחיהינו בקבלת צדקה, שהרי
 כתוב הקב"ה החיים (ס"ק כ, ובן מבואר בשׂוע"ר הרב סדור ברכת הנהנין
 פי"ב ס"ה) שנאגם לחקל ולא לבורך על תשתיי כסף או זהב, ובן על
 כלוי חמישית בית זמליך בגדים, שנางנו לבורך. ובפרט שיש פוסקים
 שאון לבורך על מותנת שנותנים לחותן וכלה, כיון שהן כחוב בין
 המוחותנים ורכחים במתנה ר"ה בונם ובמנש"ב ס"ק יט.

²⁹ ולמעשה, הקונה בגדר או כל' חדש, דעת הגר"ב קלויין (שב) שצריך לאמור בדעתו אם הוא שמח בו. ואין הדבר תלוי בערך הכלפי של הבג, אלא בחשיבותו של הבג, ומשום כך דעתו, שאפשר לברך גם על טלית אן מאונטיים וחולאות ואיזyme נחש诗词 לאנט ויאנד, וללובג

הלוּכוֹת בְּרִכּוֹת סִימָן רַכֶּג רַכֶּד במושב חמוטם חמ

[משנ"ב ס"ק ח]
פרק ב' (במיזהו)

11) ובטעם הדבר שمبرוכים על שישים ריבוא, בתב העורך השלון בס"ה, בשם המהරש"א) כיוון שישים ריבוא זה כלל כל הדעת. והוא בקבוק האחרון ואין עוד אורה אחרית מכאן ואילך. ולבר בירגה הותמה

'אשר', בינו שאברהם נטבלת שם העברות ובה לאצנה.

10) אכן, לעיל (סעיף ג') כתוב בשם הא"ר שאפילו מי שלא ראה את העבודה זהה ומתוך שלשים יום לא מברך, אם רוב העולם שהוא שוכן במקומות אחרים אינה תמיד וראתה בפמ"ג א"א ס'ק ג' שמורבר בעבודה ורבן שלא ראה אותה בימיון.